24/10/2020

“Είναι αδιανόητο κάποιος να μην μετέχει στην Θεία Κοινωνία”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Κρήτης

Ομιλία στην Σχολή Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Πέτρας και Χερρονήσου, πραγματοποίησε το απόγευμα της Τετάρτης 21 Οκτωβρίου, ο Πανοσ. Αρχιμ. του Οικουμενικού Θρόνου και Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κρήτης Μεθόδιος Βερνιδάκης, ο οποίος ανέπτυξε το θέμα: «Θεία Κοινωνία και κορωνοϊός».

Ο π. Μεθόδιος στην ομιλία του αναφέρθηκε στα πολλαπλά οφέλη της Θείας Μεταλήψεως, του κεντρικού Μυστηρίου της Εκκλησίας, στην πνευματική ανάταση και την διατήρηση της σωματικής και της ψυχικής υγείας των χριστιανών, αλλά και στην σύγχυση που έχει προκύψει για το θέμα αυτό με πρόφαση την εξάπλωση της πανδημίας, ενώ τόνισε πως “είναι αδιανόητο κάποιος να μην μετέχει στην Θεία Κοινωνία. Είναι σαν να ακρωτηριάζει το Ιερό Σώμα του Χριστού”

Ακολουθεί αναλυτικά ολόκληρη η ομιλία:

Σεβασμιώτατε,

Αγαπητοί πατέρες,

Αδελφοί μου,

Ένας από τους μεγαλύτερους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, ο Ησαΐας, περιγράφει στο βιβλίο του μίαν εκπληκτική εμπειρία του, ένα αποκαλυπτικό όραμα. Είδε, μας λέει, τον Θεό να κάθεται σ' ένα θρόνο ψηλό, πλημμυρισμένο από δόξα. Γύρω από τον θεϊκό αυτό θρόνο, στέκονταν άγγελοι και έψαλλαν τον γνωστό ύμνο: «Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού». Ο Ησαΐας παρακολουθούσε με έκπληξη και θαυμασμό. Σε κάποια στιγμή είπε: «Ω ταλαίπωρος εγώ! Έχω συγκλονιστεί ολόκληρος! Γιατί ενώ είμαι άνθρωπος αμαρτωλός και έχω ακάθαρτα χείλη και κατοικώ μέσα σε λαό που έχει επίσης ακάθαρτα χείλη, αξιώθηκα να δω τον βασιλιά Κύριο Σαβαώθ». Μόλις είπε αυτά τα λόγια, ένας Άγγελος πήρε με μια λαβίδα ένα αναμμένο κάρβουνο, το έβαλε στο στόμα του Ησαΐα και του είπε: «Να αυτό το αναμμένο κάρβουνο άγγιξε τα χείλη σου και θα αφαιρέσει τις ανομίες σου και θα καθαρίσει τις αμαρτίες σου». Ο Ησαΐας πήρε μεγάλη δύναμη από τη φωτιά αυτή που τον άγγιξε και ξεκίνησε την μεγάλη αποστολή του.

Αυτό το εκπληκτικό γεγονός συμβολίζει το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, που μεταγγίζει στον άνθρωπο το πυρ της Θεότητος. Είναι ο ανεκτίμητος θησαυρός που κατέχουν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, αλλά που δυστυχώς τον αγνοούν ή τον περιφρονούν.

Γιατί ήλθε ὁ Χριστός στη γη; Ήλθε μήπως να φέρει μια καινούργια θρησκεία; Μια διαφορετική φιλοσοφία; Μίαν άλλη θεωρία; Τίποτα απ όλα αυτά. 'Ήρθε, όπως λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, για να καταλύσει τα έργα του διαβόλου και να ενώσει τα διασκορπισμένα παιδιά Του, δίνοντάς τους την δυνατότητα να θεωθούν. Ο Χριστός δεν πέρασε από την γη σαν κομήτης. Ήρθε και έμεινε. Χάρισε και άφησε στον κόσμο το θεανθρώπινο σώμα Του. Κι έτσι μας έδωσε τη δυνατότητα όχι μόνο να τον σκεφτόμαστε, όχι μόνο να τον θυμόμαστε, αλλά να τον αισθανόμαστε, να τον ζούμε και ακόμη περισσότερο να ενωνόμαστε μαζί του: «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ».

Ένωση με τον Χριστό. Αυτή τη δυνατότητα μας προσφέρει η Θεία Λειτουργία. Στη Θεία Λειτουργία δεν πάμε μόνον για να προσευχηθούμε. Το κεντρικό γεγονός και ο σκοπός της Θείας Λειτουργίας είναι η Θεία Μετάληψη. Όταν μεταλαμβάνουμε, ενωνόμαστε με τον Χριστό. Το αδύναμο, πήλινο, αμαρτωλό, ανθρώπινο σώμα μας, ενώνεται με το Θεανθρώπινο Σώμα του Χριστού. Το φτωχό ανθρώπινο αίμα μας, ποτίζεται με το Αίμα του Χριστού. Στις φλέβες μας κυκλοφορεί πλέον το αίμα του

Θεανθρώπου. Όχι συμβολικά, αλλά πραγματικά. Παράλληλα, εφόσον ενωνόμαστε με τον Χριστό, ενωνόμαστε και με τους αδελφούς μας. Όλοι έχουμε πλέον το ίδιο σώμα και στις φλέβες μας ρέει το ίδιο αίμα. Γινόμαστε συγγενείς εξ αίματος. Αδελφοί εν Χριστώ. Αποτελούμε πλέον έναν οργανισμό, εμποτισμένο με το Αίμα του Θεού. Αυτός ο οργανισμός είναι η εκκλησία, ή όπως τον ονομάζουμε, η θεία – θεϊκή κοινωνία.

Ο Απόστολος Παύλος χρησιμοποίει και αναλύει θαυμάσια την εικόνα του σώματος, για να εκφράσει το γεγονός της εκκλησίας. Με το βάπτισμα, λέει, γίναμε ένα με τον Κύριο. Είμαστε μέλη του σώματός Του. Ανήκουμε στην οικογένεια του. «Ὑμεῖς δὲ ἐστὲ Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους». Στο σώμα μας το κάθε μέλος είναι τόσο στενά – οργανικά ενωμένο με το σύνολο, που δεν μπορείς να το ξεχωρίσεις και να το αποσπάσεις. Και προ παντός είναι ενωμένο με το κέντρο, την κεφαλή, που δίνει σ’ όλο το σώμα τις εντολές.

Στο βάπτισμα, λοιπόν, ενωθήκαμε με το Ιερό Σώμα που λέγεται Εκκλησία και με την κεφαλή αυτού του Σώματος, που είναι ο Χριστός. Τον σύνδεσμο και την ενότητα που αποκτήσαμε με τον Χριστό κατά την ημέρα του βαπτίσματος, τη ζούμε και την ανανεώνουμε την ώρα της θείας Λειτουργίας. Συγκεντρωνόμαστε όλα τα παιδιά του Θεού, ολόκληρη η εκκλησία, για να ομολογήσουμε και να διακηρύξουμε, πως είμαστε ενωμένοι μαζί Του, συνδεδεμένοι μεταξύ μας.

Οπωσδήποτε, μέσα σ’ αυτή τη μοναδική θεανθρώπινη κοινωνία, δεν μπορούν να υπάρξουν διαφορές. Τα πάντα, όπως στο σώμα, δουλεύουν αρμονικά, με αλληλοσεβασμό. Δεν μπορούμε να αδικήσουμε, να υπονομεύσουμε, να περιφρονήσουμε τον αδελφό μας. Γιατί ό,τι κάνουμε έχει αντίκτυπο στον εαυτό μας. Προσβάλλουμε το δικό μας σώμα. Αλλοίμονο αν τα μέλη του σώματος μας είχαν διαφορές και συγκρούσεις.

Επίσης σ’ αυτή τη θεία κοινωνία δεν μπορούν να υπάρξουν ανισότητες, μικροί – μεγάλοι, μορφωμένοι – αγράμματοι, πλούσιοι – φτωχοί. Μας το λέει καθαρά ο Απόστολος Παύλος: «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ. Πάντες γὰρ εἷς ἐσμὲν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Και κάτι ακόμη πολύ βασικό. Μέσα στην Εκκλησία δεν είναι δυνατό να υπάρξουν η ασυνέπεια και η αδιαφορία. Είναι αδιανόητο να απουσιάζει κανείς απ τη σύναξη της Εκκλησίας και να μην μετέχει στην Θεία Κοινωνία. Είναι σα να αρνείται την οικογένεια του. Και το πιο φοβερό: Είναι σα να ακρωτηριάζει το Ιερό Σώμα του Χριστού. Ποιός από μας τολμάει να κόψει το χέρι του ή να βγάλει το μάτι του και να το πετάξει; Και μόνη αυτή η σκέψη προκαλεί φρίκη.

Πώς όμως τολμάμε να αποκόπτουμε τον εαυτό μας από το Ιερό Σώμα του Χριστού και να ακρωτηριάζουμε την Εκκλησία; Βεβαίως έχουμε έτοιμες πολλές δικαιολογίες και προφάσεις: Οι δουλειές, οι απασχολήσεις, τα μαθήματα, ο χρόνος... Τα δευτερεύοντα έγιναν πρωτεύοντα! Τι θα γινόταν όμως αν έλεγαν τα χέρια μας ή τα πόδια μας: «δεν ευκαιρούμε να κρατήσουμε την ενότητα μας με την κεφαλή και με την καρδιά και να πάρουμε το αίμα που αυτή μας στέλνει;» Κάτι τέτοιο θα ήταν αυτοκτονία. Πώς θα κάνουμε το ίδιο εδώ; Θα αποκόψουμε τον εαυτό μας από την κοινωνία και την ενότητα με τον Χριστό και θα αρνηθούμε το Αίμα που μας δίνει Εκείνος;

Γι’ αυτό και οι κανόνες της εκκλησίας ήσαν ιδιαίτερα αυστηροί. «Πάντας τοὺς εἰσιόντας πιστούς καὶ τῶν γραφῶν ἀκούοντας, μὴ παραμένοντας δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ ἁγίᾳ μεταλήψει, ὡς ἀταξίαν ἐμποιούντας τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀφορίζεσθαι χρῆ». Ήταν αυτονόητο ότι αν κάποιος αδιαφορούσε και δεν κοινωνούσε για μερικὲς εβδομάδες απεκόπτετο από το σώμα της εκκλησίας.

Στην Αποκάλυψη του Ιωάννη ο Χριστός παρουσιάζει μια πολύ ωραία εικόνα: «Ἰδοὺ ἕστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ’ αὐτοῦ καὶ αὐτός μετ’ ἐμοῦ». Ο Χριστός χτυπάει την πόρτα της καρδιάς μας με πολύ σεβασμό και διακριτικότητα. Δεν κραυγάζει, δεν σπάει την πόρτα, γιατί σέβεται την ελευθέρια μας. Δείχνει με την εικόνα αυτή πόσο μας σέβεται, αλλά και πόσο μας αγαπάει. Λαχταράει να Του ανοίξουμε, να μπει και να δειπνήσει μαζί μας. «Ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ Πάσχα φαγεῖν μεθ’ ὑμῶν». Θέλει, αν είναι δυνατόν, να βρίσκεται κάθε μέρα στο σπίτι του καθενός μας κι εμείς Τον περιφρονούμε. Με δυσκολία του ανοίγουμε την πόρτα μας, ελάχιστες φορές τον χρόνο, σαν σε αδιάφορο επισκέπτη, ίσως και βαρετό. Και πόσο βιαζόμαστε να τελειώνουμε μαζί Του!

Εδώ αυθόρμητα προβάλλει το ερώτημα: Κάθε πότε πρέπει να κοινωνούμε; Ας αφήσουμε να μιλήσει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «Πες μου, ρωτάει, αν κληθεί κάποιος σε δείπνο και προσέλθει, και αφού πλύνει τα χέρια του και καθίσει στο τραπέζι, χωρίς καν να αγγίξει τα εδέσματα που ο οικοδεσπότης προσφέρει, δεν προσβάλλει αυτόν που τον κάλεσε;»

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει κι εδώ. Όταν προσέρχεσαι σε κάποιο τραπέζι, προσέρχεσαι για να φας. Και η Θεία Λειτουργία είναι τραπέζι, είναι τροφή. Κι ερχόμαστε σ' αυτό το πνευματικό τραπέζι, όχι για να κάτσουμε στην άκρη, όχι για να παρακολουθήσουμε, αλλά για να συμμετάσχουμε. Φέρνουμε τις προσφορές μας, τους καρπούς του μόχθου μας, το ψωμί και το κρασί και ικετεύουμε τον Κύριο να αγιάσει τα δώρα μας. Για ποιό λόγο; Μα για να κοινωνήσουμε.

Δυστυχώς, όμως, αυτή την αλήθεια την ξεχνάμε. Ο διάβολος μάς ρίχνει πολλές φορές στην αμαρτία. Αλλά δεν είναι αυτή η μεγαλύτερη νίκη του. Η μεγαλύτερη νίκη και επιτυχία του είναι που μας έχει πείσει να μην κοινωνούμε συχνά. Γράφει ο Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας: «Όσοι απομακρύνονται από την εκκλησία και την θεία κοινωνία, γίνονται εχθροί του Θεού και φίλοι των δαιμόνων».

Κι εδώ προβάλλουν κάποιες ενστάσεις. Πολλοί φέρουν ως επιχείρημα το λόγο του Αποστόλου Παύλου: «Όποιος τρώει τον άρτο και πίνει το Ποτήριο του Κυρίου με τρόπο ανάξιο, γίνεται ένοχος αμαρτήματος απέναντι στο σώμα και στο αίμα του Κυρίου. Γι' αυτό πρέπει να εξετάζει κανείς προσεκτικά τον εαυτό του, και τότε να τρώει από τον άρτο και να πίνει από το Ποτήριο. Γιατί όποιος τρώει τον άρτο και πίνει τον οίνο με τρόπο ανάξιο, χωρίς να αναγνωρίζει σ' αυτά το Σώμα του Κυρίου, αυτό που τρώει κι αυτό που πίνει φέρνει πάνω του καταδίκη» (Α΄ Κορ. ια΄ 27-29). Αλλά το ίδιο συμβαίνει και όταν δεν κοινωνούμε. Λέει ο Χριστός: «Σας βεβαιώνω πως αν δεν φάτε τη σάρκα του Υιού του Ανθρώπου και δεν πιείτε το Αίμα Του, δεν έχετε μετοχή στη ζωή». Επομένως εάν το να πλησιάζει κανείς όπως τύχει είναι κίνδυνος, έτσι και το να μην κοινωνεί κανείς είναι θάνατος. Ο Απόστολος Παύλος εφιστά την προσοχή μας στον τρόπο προσέλευσης. Ανάξιος σε τελευταία ανάλυση είναι αυτός που θεωρεί τον εαυτό του άξιο να κοινωνήσει. Αυτός που στηρίζεται στην (ανύπαρκτη) αρετή του και όχι στη χάρη του Θεού. Ανάξιος είναι ο αμετανόητος. Και σίγουρα ο Απόστολος Παύλος υπονοεί τον απροετοίμαστο, αυτόν που πλησιάζει χωρίς κάποια συναίσθηση.

Ρώτησαν έναν ευσεβή ιερέα: Πώς πρέπει να ζει κανείς την χριστιανική ζωή στον κόσμο; Κι εκείνος απήντησε: Απλούστατα, έχοντας στο νου του συνέχεια ότι αύριο, μεθαύριο ή ύστερα από λίγες μέρες θα κοινωνήσει.

Οι περισσότεροι χριστιανοί πιστεύουν πώς δεν μπορεί να κοινωνήσει κανείς αν δεν εξομολογηθεί πρώτα και δεν νηστέψει αρκετές μέρες. Αυτό είναι τραγικό λάθος. Οι παλαιοί χριστιανοί, όπως λέει ο Μ. Βασίλειος κοινωνούσαν τουλάχιστον τέσσερις φορές την εβδομάδα! Δεν ήταν δυνατό ούτε να εξομολογούνται ούτε να νηστεύουν κάθε μέρα. Το ίδιο κι εμείς. Αν θελήσουμε να μεταλαμβάνουμε συχνά, δεν είναι απαραίτητη η εξομολόγηση. Στον πνευματικό θα προστρέξουμε όταν υπάρχει κάτι σοβαρό. Όπως και στον γιατρό δεν θα πάμε για τα μικροτραύματά μας.

Το θέμα της νηστείας είναι για τους περισσότερους το μεγαλύτερο εμπόδιο ή πρόφαση. «Εγώ δεν κοινωνώ αν δεν νηστέψω μια εβδομάδα, 15 μέρες ή 40 ημέρες!» Οφείλουμε όμως να τονίσουμε με έμφαση, ότι πουθενά δεν αναφέρεται νηστεία πριν την Θεία Κοινωνία. Εμείς βάζουμε τη νηστεία πάνω από την Θεία Κοινωνία. Έτσι, το μέσο το κάναμε σκοπό και βρήκαμε ένα άλλοθι για να δικαιολογήσουμε την αμέλεια μας και την αδιαφορία μας για τη συχνή συμμετοχή μας στη Θεία Ευχαριστία.

Βεβαίως και υπάρχουν εμπόδια για την Θεία Κοινωνία, τα οποία τα ξεχνούμε. Ο Χριστός επιμένει ιδιαίτερα στην έχθρα, στη μνησικακία. Και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος τονίζει: «Κανένας, μα κανένας, δεν ατιμάζει τόσο την ιερή αυτή πανήγυρι, όσο εκείνος που την γιορτάζει ενώ έχει μέσα του μνησικακία. Ακόμη περισσότερο, ούτε καν να μην γιορτάσει μπορεί, έστω κι αν μείνει δέκα μέρες τελείως νηστικός… Σας το λέω, λοιπόν, προκαταβολικά και διαμαρτύρομαι και το φωνάζω δυνατά. Κανένας απ’ αυτούς που έχουν εχθρό ας μην πλησιάζει στην ιερή τράπεζα και ας μη δέχεται το Σώμα του Κυρίου. Όποιος πλησιάζει να μην έχει εχθρό. Έχεις εχθρό; Να μην προσέλθεις. Θέλεις να προσέλθεις; Συμφιλιώσου και τότε να προσέλθεις».

Με πρόφαση την προστασία της υγείας των Ελλήνων, παρατηρούμε να έχει ξεσπάσει τους τελευταίους μήνες μια μανιώδης επίθεση εναντίον της συμμετοχής των πιστών στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Είναι εμφανές ότι οι επιθέσεις αυτές προέρχονται από ιογενείς ψυχικές πολεμικές προθέσεις, με εμφανή τα χαρακτηριστικά του ιού της αθεΐας και του υλισμού και με τελικό στόχο τους τη φθορά της Χριστιανικής Πίστης.

Είναι εμφανές ότι έχουν ως αφετηρία τους τη θεωρία, που θέλει τον άνθρωπο να πιστέψει ότι δεν αποτελεί δισύνθετη, δηλαδή ψυχοσωματική ύπαρξη, αλλά είναι μόνον ύλη.

Στο στόχαστρο των επιθέσεων είναι α) η καλλιέργεια του φόβου και της

αμφιβολίας έναντι της ζωηφόρου και σωτηριακής χάριτος και δυνάμεως που ενέχει το Κοινό για όλους Άγιο Ποτήριο της Θείας Ευχαριστίας, ως Σώμα και Αίμα Χριστού και β) η διακοπή της συμμετοχής των πιστών σ' αυτό.

Αντιστρέφουν δηλαδή τη θεολογική οντολογία της Θείας Ευχαριστίας ισχυριζόμενοι ότι η συμμετοχή των πιστών στο κοινό Ποτήριο, από την ίδια Λαβίδα, δημιουργεί -ορατό επιστημονικά- τον κίνδυνο μεταδόσεως του ιού Covid-19 και, συνεπώς, μπορεί να θεωρηθεί ως πιθανή αιτία θανάτου.

Ωστόσο, οι πιστοί στον Χριστό γνωρίζουν, εδώ και 2.000 χρόνια, ότι η συμμετοχή τους στη Θεία Κοινωνία συνδέεται άμεσα τόσο με την ψυχοσωματική τους ζωή και υγεία, την καλλιέργεια και αύξηση της Πίστεως και της αγάπης τους προς τον Χριστό όσο και με τον τρόπο ζωής, που Εκείνος τους υπέδειξε να ζουν, δοκιμαζόμενοι σε αυτόν τον κόσμο, προκειμένου να κτίζουν, εν ελευθερία, την ελπίδα τους για την αιώνια Βασιλεία του Θεού.

Και αυτό, διότι η επάξια μετάληψη του Τιμίου Σώματος και Αίματος του Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι η όντως Αιώνια Ζωή και ο Μόνος που δίδει Αιώνια Ζωή στους άξιους να τη δεχθούν, τους προσφέρει και την ελπίδα, ότι δι' Αυτού, θα τους χαριστεί η Ζωή και η Ανάσταση.

Ουσιαστικά, αυτό που επιχειρούν οι πολέμιοι της Θείας Ευχαριστίας να πετύχουν είναι να καταρρίψουν ή να φθείρουν το πνευματικό τείχος των Χριστιανών, που είναι η πίστη στο Πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ως Σωτήρα και Λυτρωτή.

Ο στόχος τους και η πρόθεσή τους, επομένως, μέσα από τις κακόβουλες, υποτιμητικές και συκοφαντικές θέσεις και απόψεις που εκστομίζουν, εναντίον της συμμετοχής των Χριστιανών στο Άγιον Ποτήριον της Θείας Κοινωνίας, με πρόσχημα τον κίνδυνο ότι με αυτή τους την πράξη θα μολυνθούν ή θα μολύνουν, είναι η απιστία και η απομάκρυνση των πιστών από την Εκκλησία τους.

Ωστόσο, η Εκκλησία έχει οχυρώσει, εδώ και αιώνες, τους Χριστιανούς, με τη διδασκαλία της αλήθειας, που σχετίζεται με την πίστη και την αγάπη προς τον Χριστό και με την πίστη ότι η μυστηριακή οντολογία και δομή της Θείας Ευχαριστίας αποτελεί εχέγγυο αφθαρσίας και ακινδυνότητας:

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος, στην Α΄ Καθολική του Επιστολή, αναφέρει, σχετικά, ότι η έλλειψη ή η μείωση της αγάπης προς τον Χριστό σηματοδοτεί την είσοδο και έκθεση των πιστών στην κατάσταση του φόβου: «Ο Θεός είναι αγάπη και η πηγή της αγάπης και όποιος μένει σ' αυτήν την αγάπη, μένει στον Θεό και ο

Θεός μένει σ’ Αυτόν… Φόβος δεν υπάρχει στην καρδιά εκείνου που αγαπά τον Θεό, διότι η αληθινή και τέλεια προς τον Θεό αγάπη, βγάζει έξω από την ψυχή και διώχνει τον φόβο» (Α΄ Ιω. 4, 16-18).

Ο Απόστολος Παύλος, επίσης, αναφέρει σχετικά: «Ποιός, λοιπόν, θα μπορέσει ποτέ να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού; Θλίψις, ή εσωτερική στενοχώρια, ή διωγμός εκ μέρους των απίστων […] ή ο οποιοσδήποτε άλλος κίνδυνος;

Αλλά σε όλες αυτές τις δυσκολίες και τις απειλές βγαίνουμε με το παραπάνω νικητές, με τη βοήθεια του Χριστού, ο οποίος τόσο πολύ μας έχει αγαπήσει. Διότι έχω απόλυτη πεποίθηση και βεβαιότητα, ότι ούτε ο θάνατος, με τον οποίον μας απειλούν, ούτε αι τέρψεις και αι απολαύσεις της ζωής, τις οποίες μας υπόσχονται, […] ούτε οι περιστάσεις και τα γεγονότα του παρόντος και του μέλλοντος ούτε καμιά άλλη κτίση, διαφορετική απ’ αυτήν που βλέπουμε, θα μπορέσει, ποτέ, να μας χωρίσει από την αγάπη του Θεού, όπως μας την φανέρωσε ο ίδιος, δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού» (Ρωμ. 8, 35-39).

Οι Χριστιανοί γνωρίζουν επίσης ότι ο ίδιος ο Χριστός είναι Εκείνος, που στον Μυστικό του Δείπνο έδωσε εντολή και οδηγία στους μαθητές Του να τελούν τη Θεία Ευχαριστία, βεβαιώνοντάς τους, ότι ο Άρτος και ο Οίνος θα μεταβάλλονται έως το τέλος των αιώνων, μέσω του Αγίου Πνεύματος, σε αληθινό Σώμα και Αίμα του Χριστού, το οποίο θα προσφέρεται ως πνευματική τροφή στους πιστούς.

Ακολουθώντας η Εκκλησία την οδηγία του Χριστού, όρισε σε κάθε Ναό και σε κάθε Λειτουργία (Θεία Ευχαριστία), ο εκάστοτε Κληρικός, εκ μέρους όλων των πιστών, να παρακαλεί και να ικετεύει τον Θεό, λέγοντας: «Κατάπεμψον τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἅγιον ἐφ’ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα Δώρα ταῦτα καὶ ποίησον τὸν μὲν Ἄρτον τούτον Τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου, τὸ δὲ ἐν τῷ Ποτηρίῳ τούτῳ, Τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου, μεταβαλών τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἁγίῳ».

Έτσι, οι Χριστιανοί είναι ενδυναμωμένοι, με τη βεβαιότητα της πίστεως ότι με τη Θεία Ευχαριστία ο άνθρωπος τρέφεται με το ίδιο το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, για να ζήσει και να αυξηθεί πνευματικά.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος διασώζει τη διδασκαλία του Χριστού, που αναφέρει σαφώς ότι τα Τίμια Δώρα της Θείας Ευχαριστίας, αποτελούν το αντίτυπο του Μάννα της Παλαιάς Διαθήκης: «Οἱ πατέρες υμῶν ἔφαγον τὸ Μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἀπέθανον. Οὗτος ἐστί ὁ Ἄρτος, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων, ἵνα τίς ἐξ’ αὐτοῦ φάγῃ καὶ μὴ ἀποθάνῃ. Ἐγώ εἰμί ὁ Ἄρτος ὁ ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς. Ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰω. 6, 49-51).

Οι κοινωνοί της Θείας Ευχαριστίας, όπως μαρτυρεί και ο Άγιος Συμεών ο Νέος

Θεολόγος, «ζωούνται», λαμβάνουν ζωή και ανανεώνουν τη ζωή τους εν Χριστώ.

Ο ίδιος ο Χριστός αναφέρει, σχετικά, για τη συμμετοχή των Χριστιανών στη Θεία Κοινωνία ότι: «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ». (Ἰω. 6, 56).

Συνεπώς, η συμμετοχή των πιστών στο Μυστήριο της Θείας Κοινωνίας έχει πνευματικές συνέπειες.

Ο άνθρωπος οφείλει να τρέφει και να διατηρεί υγιή ολόκληρη την ύπαρξή του, τόσο το σώμα όσο και το πνεύμα του.

Όπως το σώμα, για να λειτουργεί με πληρότητα, χρειάζεται τροφή και φροντίδα, το ίδιο και το Πνεύμα έχει ανάγκη από πνευματική τροφή, συντήρηση και ανανέωση.

Εάν ο πιστός κοινωνεί αξίως, δηλαδή, με την απαιτούμενη κάθαρσή του από τα πάθη, τότε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού γίνεται γι αυτόν τροφή ουράνια, πνευματική και ζωοποιός, με αποτέλεσμα να περνάει από τον θάνατο στη ζωή, από τον φόβο στην αφοβία και την αγάπη και να νικά όλες τις αμφιβολίες και τις δυσπιστίες που γεννά η ολιγοπιστία.

Και τούτο, διότι, όταν ο άνθρωπος κοινωνεί το Σώμα και το Αίμα, δηλαδή τον ίδιο τον Χριστό και, επομένως, τον εγκαθιστά στην ύπαρξή του, τότε έχει εντός αυτού Εκείνον, που νίκησε και νικά τον θάνατο και όλους τους θανάτους. Με άλλα λόγια, λαμβάνει φάρμακο του μη αποθανείν, φάρμακο αφθαρσίας και αθανασίας.

Όπως λέγει μάλιστα ο ιερός Καβάσιλας, «όσο ο Χριστιανός ενώνεται και διατηρείται σταθερά και ακλόνητα στην αγία συνάρθρωσή του με τον χορηγό της ζωής, αντλεί ζωή και αγιασμό, που θανατώνει τον θάνατο».

Αυτά είναι τα Θεϊκά δώρα που λαμβάνει από τον Υιό του Θεού, εκείνος που Τον πιστεύει ακλόνητα και Τον δέχεται μέσα του, με τη συμμετοχή του στο Μυστήριο της Θείας Κοινωνίας.

Επομένως, την αληθινή και αιώνια ζωή επιδιώκουν να στερήσουν από τους πιστούς οι πολέμιοι και συκοφάντες της Θείας Ευχαριστίας, χωρίς να έχουν κανένα επιστημονικό ή στατιστικό δεδομένο, που να δικαιολογεί το επιχείρημά τους ότι η Θεία Ευχαριστία μεταδίδει ασθένειες και ιώσεις.

Το γεγονός αυτό, όμως, είναι εκείνο που τους εκθέτει και τους διαψεύδει επιστημονικά και που προβληματίζει τους πλείστους Έλληνες και τους ωθεί να καταλαβαίνουν την αλήθεια του θέματος.

Διότι όλοι γνωρίζουν ότι οι άνευ επιστημονικών δεδομένων, επιστημονικοφανείς μόνον ισχυρισμοί ορισμένων μετατρέπουν τις αναπόδεικτες θέσεις τους σε μια ιδεολογικού χαρακτήρα πολεμική, κατά της Ορθοδόξου Πίστεως και ζωής, δηλαδή σε μια -άσχετη με την Επιστήμη- φλυαρία.

Με τέτοιες και πολλές άλλες -γνωστές διαχρονικά συκοφαντικές και λασπολογικές μεθόδους- προσπαθούν τον τελευταίο καιρό ορισμένοι, κατά τη γνώμη μας ματαίως, να μειώσουν ή να φθείρουν την πίστη των ορθοδόξων Ελλήνων, η οποία, όμως, όπως συμβαίνει πάντα εδώ και 2.000 χρόνια, αντί να λυγίζει, αυξάνεται και ενδυναμώνεται, πάντοτε εν Χριστώ.

Ωστόσο, αυτές οι ιδεοληπτικές και μη επιστημονικές αποφάνσεις ορισμένων, δυστυχώς, συντελούν στην ανέγερση τειχών και όχι γεφυρών στις σχέσεις Επιστήμης και Πίστεως, και οδηγούν σε μια πλασματική αντίθεση μεταξύ τους και δικαιώνουν τους σωστούς Επιστήμονες, οι οποίοι θεωρούν ότι η Επιστήμη δεν λειτουργεί επιστημονικά, εάν και όταν επιστήμονες σπεύδουν να αποφαίνονται για θέματα, που δεν έχουν αποδειχθεί πειραματικά και ερευνητικά, χωρίς να βασίζονται δηλαδή οι θέσεις τους σε διαθέσιμες επιστημονικές έρευνες.

Η διαχρονική αλήθεια για τη Θεία Ευχαριστία, που αποδεικνύει, μέσα από την εμπειρία και την ιστορία, ότι το Άγιο Σώμα και Αίμα του Χριστού δεν μεταδίδει ιώσεις και ασθένειες, όχι μόνον δεν έχει διαψευσθεί ποτέ, αλλά, επιπλέον, έχει επιβεβαιωθεί πλειστάκις και επιβεβαιώνεται και τώρα, στην εποχή του κορωνοϊού.

Όσοι Χριστιανοί πειστούν να ακολουθήσουν αυτές τις μη χριστιανικές αλλά και μη επιστημονικές συνταγές του φόβου και της αμφιβολίας και εγκαταλείψουν την πίστη τους προς τον Χριστό, οφείλουν να γνωρίζουν ότι η θεληματική αποχή από τη Θεία Ευχαριστία αποτελεί πτώση του ανθρώπου στην κατάσταση της ακοινωνησίας, που στερεί τον άνθρωπο από τη χάρη της κοινωνίας και εκθέτει την ύπαρξή του σε κίνδυνο πνευματικού θανάτου.

Ας προσερχόμαστε, λοιπόν, συχνά στη θεία κοινωνία με την κατάλληλη προετοιμασία, σ’ ένα κλίμα ησυχίας, σιωπής, περισυλλογής, προσευχής, εποικοδομητικής μελέτης. Με συντριβή και ευλάβεια. Έχοντας συμφιλιωθεί με όλους. Ας προσευχηθούμε με θέρμη (πολύ θα μας βοηθήσει η Ακολουθία της Θείας Μεταλήψεως την οποία απαραιτήτως πρέπει να διαβάζουμε). Ας αναλογιστούμε

την αγάπη και την δωρεά του Θεού. Κι ας πλησιάσουμε «μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης».

Με την Θεία Κοινωνία ανεβαίνουμε μαζί με τον Χριστό και τους μαθητές Του στο Όρος Θαβώρ. Απολαμβάνουμε το κάλλος του προσώπου Του, θεωρούμε την δόξα Του. Ας μην βιαστούμε να κατέβουμε. «Καλόν ἐστίν ἡμᾶς ὧδε εἶναι». Ας μείνουμε στο κλίμα της προσευχής, περισυλλογής, σιωπής, μελέτης κι ευχαριστίας. Έτσι, θα διατηρήσουμε περισσότερο χρόνο μέσα μας την παρουσία του Κυρίου και η ζωή μας θα είναι ένα συνεχές Πάσχα, ένα μόνιμο πανηγύρι.